

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 5 ภาค ชีวประวัติ

เรื่อง เสี่ยงร้องประหลาด
โดย พระครูภาวนาวิสุทธิ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมโน

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

เสียงร้องประหลาด
พระภิกษุวิสุทธิคุณ

๑๐ เม.ย. ๓๔

มีคนถามอาตมาถึงเรื่อง เสียงประหลาดที่ท่านเจ้าเมืองปราจีนบุรี (นายประมวล รุนเสรี) ได้ยินเมื่อคืนวันที่ ๙ เม.ย. ๓๔ นั้นว่าเป็นเสียงอะไรแน่

จะเล่าให้ฟังสั้น ๆ ว่า แถ่ย่านบ้านนี้เป็นบ้านโดนสาป ตอนสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเสด็จยกทัพกลับจากเชียงใหม่ ล่องไปสุกฤษฎียุธยา ไปทางเรือ

ตรงนี้เป็นสถานที่เมืองพรหมนคร มีเจ้าเมืองครองนครนี้ พระองค์ทรงแวะเข้ามาถามย่านบ้านนี้ว่า พม่ามีเหลือแถ่นี้น้างไหม

พม่าอยู่หลังวัดนี้เยอะ สร้างวัดอยู่ที่นี้ หลังวัดอัมพวันเขาเรียกว่าวัดชีป่า สร้างหันหน้าโบสถ์ไปทางตะวันตก พม่ายังอยู่ที่นี้ อีกกลุ่มหนึ่ง ยังกลับเมืองไม่หมด

คนบ้านนี้เพ็ดทูลว่าไม่มีพม่า ท่านบอกว่า อย่าโกหกเรานะ ถ้าโกหกเราแล้วเอาดีไม่ได้ เลยไม่เสด็จแวะ เสด็จไปวัดสระเกศ เลยไปไหนไปไหน อยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเจ้าพระยา สมเด็จพระนเรศวรทรงสระพระเกศาที่นั่น จึงชื่อวัดสระเกศมาจนทุกวันนี้

มีหลวงพ่อก็คหนึ่งชื่อ หลวงพ่อโต๊ะ เป็นอู๊ซฌาย์ ท่านอายุมากหลายปีแล้วในสมัยนั้น (ปัจจุบันมรณภาพแล้ว) ท่านขุดในฐานโบสถ์เก่า เพื่อจะสร้างโบสถ์ใหม่

ได้พระรูปสมเด็จพระนเรศวรเป็นเนื้อสัมฤทธิ์ ไม่ทราบว่ามีใครสร้างตั้งแต่สมัยใด อาตมายังเคยไปเห็น บอกว่า “หลวงพ่อกำลังขุดไม่ได้หรอกนี่” ท่านบอกว่า “คุณอย่าเอาเลย ผมจะเอาไว้ถวายในหลวง”

โอโฮ! เนื้อดีจัง เป็นเนื้อสัมฤทธิ์เป็นพระรูปสมเด็จพระนเรศวร รูปลักษณะคล้ายกับที่ผู้ว่าฯ (นายประมวล รุนเสรี) สร้างเป็นเหรียญ แต่พระองค์ยืนถือดาบ ตอนออกสงคราม ไม่ทราบใครสร้างไว้

ในปีรุ่งขึ้น ในหลวงเสด็จวัดสระเกศ หลวงพ่อโต๊ะก็ถวายพระรูปสมเด็จพระนเรศวรแด่ในหลวงไปเลยเสียงร้องประหลาดที่วัดนี้มีเสมอจะเล่าเรื่องแพทย์หญิงบุญเยี่ยม มานั่งเจริญกรรมฐาน ๗ วัน ที่กุฏิได้ ทางโยมไปทานอาหารกัน เป็นกุฏิหลังเล็ก ๆ มีถนนเดิน ไฟสว่าง ตี ๔ อาตมาลงโบสถ์ สวดมนต์สอนพระนวกะในระยะเข้าพรรษา ณ โอกาสนั้น แพทย์หญิงบุญเยี่ยมก็ออกเดินจงกรม นั่งกรรมฐานวันหนึ่งที่หน้ากุฏิไฟสว่างอย่างนี้ มีภิกษุรูปหนึ่งเดินเข้ามาหา แล้วกล่าวว่า

“โยม ขอเจริญพร” แพทย์หญิงบุญเยี่ยมก็มองไปที่หน้ากุฏิ บอกว่า “พระคุณเจ้าอยู่วัดไหนคะ อยู่วัดนี้หรือเปล่าคะ ทำไมจิ้วรขาดหมดนี้” พระภิกษุองค์นั้นตอบว่า

“อาตมาชื่อพระเฟื่อง”

“อาตมาอยู่ที่นี่ ได้ถึงแก่กรรมภาพไป ๑๕ ปีแล้ว”

“มาทำไมเล่าคะ”

“มาขอส่วนบุญ ช่วยแบ่งบุญให้อาตมาด้วยเถอะ” แล้วเล่าประวัติให้ฟังว่า

“อาตมาก่อนมาบวชนี้เป็นจำต้าวรจอยุณครราชสีมาแล้วลาออกมาบวช บ้านอาตมาอยู่ได้วัดอัมพวันนี้ ขอส่วนบุญได้ไหม?”

ขอเจริญพร เพื่อทราบเสียตอนนี้ว่าผู้ที่มิบญูวาสนา มักจะมีผู้มาขอส่วนบุญอย่างนี้ บางที่จะได้ยินเสียงร้องครวญครางขอบุญกุศลให้ช่วยเขาหน่อย มันไม่ได้ยินทุกคนหรอก

แล้วแพทย์หญิงบุญเยี่ยม ก็บอกว่า “พระคุณเจ้าฉันจะแผ่เมตตาถวายกุศลให้” นี่แหละคนมิบญูวาสนา บ้างจะมีผู้มาขอส่วนบุญ พระก็เป็นเปรตได้นะ

อาตมาออกจากโบสถ์ยังไม่สว่างดีเลย ประมาณตีห้าครึ่ง แพทย์หญิงบุญเยี่ยมมาค้อยที่หน้ากุฏิแล้วบอกว่า

“หลวงพ่อ ดิฉันจะถามอะไรสักหน่อย”
 “ถามอะไรละ มาทำไม ยังมีติดอยู่ ยังไม่สว่าง ไม่ได้นั่งกรรมฐานหรือ”
 “เมื่อสักครู่ ตอนที่ ๔ ดิฉันออกมานั่งที่หน้ากุฏิกรรมฐาน มีพระองค์หนึ่งมาขอส่วนบุญ และพระองค์นั้นบอกว่าชื่อเฟื่อง มีไหมคะ”
 อตมาก็บอกว่า “มี ตายไปตั้งสิบกว่าปีแล้ว”

แพทย์หญิงบุญเยี่ยมบอก “โอ้โฮ! ขนหัวลุกเลย” พระเฟื่องเป็นเปรตอยู่ที่วัดนี้ เตี้ยวยังอยู่อยู่นะ ทำไมถึงเป็นเปรต ตอนบวชเป็นพระภิกษุอยู่วัดนี้ ไม่เคยทำกรรมฐาน สอนให้ก็ไม่เอา หัวตื้อหัวรั้น เวลาเย็นเข้าบ้านทุกวัน บ้านอยู่ใต้วัดนี้ บอกได้ไม่กลัวหรอก

มีพระองค์หนึ่งชื่อหลวงตาอ้อ้น ขอบปลุกต้นน้อยหน้าปลูกไผ่เยาะ ปลูกไผ่ถวายพระ ไม่ได้เอาไปไหน ทำสวนน้อยหน้าไผ่เยาะเยาะ มีน้อยหน้าปลูกแล้วก็ถวายพระกินเท่านั้นเอง เป็นของสงฆ์

หลวงตาเฟื่องก็แฉเลย ลักของเขาไปเข้าบ้านทุกวันเอาโน่นไป เอานี้ไป ทำไมจะไม่เป็นเปรตเล่า เตี้ยวยังอยู่ในวัดนี้ ถ้าแพทย์หญิงบุญเยี่ยมเคยรู้จักพระเฟื่อง เคยมาที่นี้ อตมาจะไม่เชื่อเรื่องนี้ นี่เขาไม่รู้จักเลยนะ บอกเป็นตุเป็นตะหมดเลยบอกแพทย์หญิงบุญเยี่ยมไปว่า “โยม แม่ส่วนกุศล ทำกรรมฐานเข้า” ทำกรรมฐานนี้ช่วยเหลือเปรตได้ดีมาก ก็แม่ส่วนกุศล ให้สมประสงค์ไปซื้อผ้ามาถวายสังฆทานให้ พอวันที่เจ็ดจะกลับ เวลาเดียวกัน หลวงตาเฟื่องห่มผ้าสวยมาแล้ว

“โยม ขอนโมทนา ขอบพระคุณมาก บัดนี้ได้รับส่วนกุศลแล้ว” ก็รีบร้อยไป และ “สัพพ” ให้ด้วย นึกว่าพระเปรตจะยถาสัพพไม่ได้ แพทย์หญิงบุญเยี่ยมก็สาธุ เสร็จแล้วก็รีบมาหาอตมาบอกว่า “หลวงพ่อ หลวงตาเฟื่องมาอีกแล้ว” นึกว่าจะมาขอส่วนบุญอีก แต่เปล่าไม่ได้มาขอ มา “ยถา” ให้ และ จีวรที่เคยขาด เป็นจีวรใหม่หมด นี่เห็นไหม

เสียงร้องควรวุฑูร นี่มีมานานแล้ว มีโยมที่เป็นศาสตราจารย์คนหนึ่งอยู่มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ มานอนพักกุฏิได้ กุฏิสอนพระอภิธรรมหลังริมณะ พัก ๒ คน เพื่อนอาจารย์ด้วยกัน แต่ก็เป็นเวลา ๔-๕ ปีมาแล้ว

กุฏินั้นแปลก บางทีโยมจะไปเขาก็เปิดไฟรับ ปิดไฟได้ เปิดไฟได้ อตมาก็ให้ไปดูว่าคัตเอาท่ออาจจะมิจึงจกเข้าไปต่อแล้วไฟช็อตไปติดได้ ให้ไปเปิดดูให้หมด ปรากฏว่าไม่เป็นอะไรเลย ก็เปลี่ยนคัตเอาท่อใหม่ ทำใหม่ ก็ยังเปิดไฟได้ ดังที่กล่าวนี้

ศาสตราจารย์นั้นกินนอนหลับ สวดมนต์ ไหว้พระ แผ่เมตตาเจริญกรรมฐาน พอสมควรแก่เวลาก็นอนหลับ มีเสียงควรวุฑูรเหมือนอย่าง **เสียงประหลาด** ที่ผู้ว่าราชการจังหวัดได้ยิน ที่เล่าให้อตมาฟังเป็นเสียงอันเดียวกัน มาร้องควรวุฑูรอยู่ข้างหู ศาสตราจารย์ก็ลุกปลุกเพื่อนอาจารย์ที่มาด้วยกันให้ลุกฟัง อาจารย์นั้นก็ตื่นขึ้นมาจั่วเจียวอาจจะไม่ได้ยิน เอ๊ะได้ยินคนเดียว สัมภาษณ์ท่านผู้ว่าฯ ไปว่า ที่ท่านนอนมีใครได้ยินด้วยไหม ถามท่านศึกษาเกษม (นายเกษม หน่วยคอน) ก็บอกว่าไม่ได้ยินเลย เมื่อคืนนี้ท่านศึกษามาอนบนศาลา บอกว่าผมมานอนกับพระดีกว่า เพราะเจ้าเมืองกลับแล้ว

ที่เจ้าเมืองเล่าให้อตมาฟัง ได้ยินเสียงควรวุฑูรคล้าย ๆ ว่า เกิดทุกขอย่างแรง มาขอความช่วยเหลือจะนั้น ศาสตราจารย์ก็แผ่เมตตาให้ **เสียงร้องโหยหวนคล้าย ๆ คนมีทุกข์อย่างแรงมาขอความช่วยเหลือ** แต่ยังมิจิตริญาณที่ติดค้างจากที่ประหารชีวิตอยู่อีกมากมาย โศกโศกที่ฆ่าเขา ๗ ชั่วโมง และยังมีเวรกรรมดร้าย โดนทำโทษ เช่น อสุรกาย เป็นต้น อสุรกายยังมีในวัดนี้อีกมากมาย โดยอย่ากลัวก็แล้วกัน ไม่ใช่ผีตาโขน ไม่ต้องไปกลัว ออกมาเป็นคนอย่างนี้ ไม่น่ากลัวหรอก เหมือนนายวิโรจน์ที่ออกมารายงานตัวที่หอประชุมออกมาสวย ๆ ไม่ใช่ตาโขน ถ้าผีตาโขนนั้น ผีโหดมัน ผีลเกอาหน้ากากสวม บางทีใครมานั่งกรรมฐานก็เกลียดกลัว เตี้ยมาปลูกไผ่ได้ ที่นี้มีคนปลูก ไม่ต้องกลัวหรอก แต่นี่เราก็คงไม่สามารถจะหาได้ ว่าเสียงอัครยดลบันดาลนี้เป็นเสียงใคร คงเป็นเสียงที่ขอความช่วยเหลือ

อตมาก็เล่าเรื่องพระเนตรศวร ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดกลับมาว่าตรงกับเหตุผล ท่านจึงขอรูปไปจุดบอกเล่าตรงโน้น **บอก** **ว่าขอให้พ้นคำสาปเถอะ** อันนี้ขอเจริญพรว่า ผู้ใดมีบุญวาสนาสง มักจะได้ยินเสียงมาร้องขอความช่วยเหลือ ถ้าเราไม่มีบุญกุศลพอ ก็ไม่มีใครมาร้องขอความช่วยเหลือแต่ประการใด ก็เข้าใจหลักนี้เช่นเดียวกัน แต่ก็ไม่สามารถจะค้นได้ว่า เสียงนั้นคือของใคร อันนี้จะไม่บอกในที่ประชุมนี้ มีตัวอย่างอยู่หลายราย

.....